

Bekännelse om mordet på kapten William Morgan /

Valance, Henry L.

27 Ab Br.

1826

[MORGAN, W.]

*Jun. 1861
Racine, Wis.
W. L.
(P. 1)*

BEKÄNNELSE

OM

Mordet på kaptен William Morgan,

AFLAGD AF

HENRY L. VALANCE

OCH UPPTECKNAD AF

DR. JOHN L. EMERY,

Från Racine County, Wisconsin, under sommaren 1843.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN.

ST. PAUL, MINN.
SKAFFARENS tryckeri,
1880.

W. L.

W. L.

Entered according to act of Congress, in 1882, by
THE LUTHERAN PUBLICATION SOCIETY OF THE NORTHWEST
in Office of Librarian of Congress, Washington, D. C.

9053.

BEAVER

Worshipful Master William Morgan

OF THE

OF THE

THE JAMES LEITCH AND COMPANY
OF THE

BEKÄNNELSE

OM

Mordet på kaptan William Morgan,

AFLAGD AF

HENRY L. VALANCE

OCH UPPTECKNAD AF

Dr. JOHN L. EMERY

FRÅN RACINE COUNTY, WIS., UNDER SOMMAREN 1844.

St. Paul, Minn.,
SKAFFARENS tryckeri,
1880.

REKANNELSE

Mødet på Kapten William Moxon

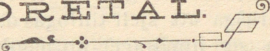
HENRY L. LANGE

DR. HENRY L. LANGE

FÖRETAL.

Då denna lilla skrift härmed utgår i svensk öfversättning, torde några ord böra medsändas till förklaring så väl öfver densammes utgifvande som öfver bekännarens, HENRY L. VALANCE, personliga ställning till frimurareorden.

De många olika hemliga sällskap, hvilka i frimurareorden hafva liksom sin gemensamma rot, utgöra en ständigt hotande fara för både staten och Kristi sanna kyrka på jorden. I det borgerliga lifvet visar det sig nämligen öfverallt, att de med en ifver och en enighet, som är beaktansvärd, arbeta på sina egna medlemmars inväljande till politiska och andra maktpåliggande värf för att derigenom få landets styrelse helt och hållet i sina händer. Till Kristi kyrka måste de nödvändigt komma i ett fiendtligt förhållande i följd af det religionssystem, som de för sig sjelfva uppgjort och äfven så småningom vilja införa i samhället, men hvilket system helt och hållet utesluter Kristus, världsförsonaren. Oinskränkt valde är deras mål, och för att vinna detta syfte förbinda de sina medlemmar till blind lydriad, begagna de alla medel, söka de krossa allt motstånd, och om någon af deras medlemmar vågar afbryta sin förbindelse den han ingått med dem eller blotta deras förehafvande, hemsöka de honom med hämnd och stundom med döden. För dem, som hafva Kristi kyrka och den borgerliga friheten kär, blir det därför en oafvislig pligt att i tal och skrift bekämpa de hemliga sällskapen. Det vapen, som härvid förnamligast bör brukas, är visserligen Guds ord, men arbeten, belysande deras mörka gerningar, göra härvid äfven god tjänst, och bland dessa är denna lilla skrift ett.

Bekännarens, Henry L. Valance, personliga ställning till frimurareorden tarfvar dernäst en närmare belysning. SÅ

som vi se, har han, drifven af djupa samvetsqual, aflagt sin bekännelse om den del han hade i mordet på William Morgan. Af denna hans bekännelse framgår, att han och hans medbrottslingar handlade i öfverensstämmelse med frimurareordens grundsatser och enligt de förpligtelser, som de vid inträdet i densamma aflagt, och detta bevisas af bekännarens uttalade farhåga att sjelf tillfogas döden, derest han skulle undandraga sig uppdraget att mörda Morgan. Uti sin bekännelse uttalar han fördömdedomens öfver endast den blodiga handlingen utan att erkänna eller ens se de grundsatser, som framkallade densamma. Samvetsqualen men icke det djupa syndmedvetande, som Guds ord allena väcker till lif, frampressa bekännelsen, och därför yttrar denna sig ej heller uti innerligt begär efter nåd och förlåtelse i Kristi blod. Ej ett enda ord om synd och nåd i biblisk betydelse förekommer i hela bekännelsen. Men orsaken hertill äfvensom till det beröm, som han på några ställen gifver frimurareorden, finna vi, utom af det nyss nämnda, uti hans okunnighet om de högre kristna pligterna. Då han icke känner dessa, är det lätt förklarligt, huru han i sin bekännelse kan framhålla det skenbart goda hos orden, såsom vore detta något verkligt godt. Uti sina bemödanden att rentvå orden gör sig bekännaren för öfrigt skyldig till åtskilliga motsägelser, hvilka dock utrymmet nekar oss att uppvisa men som vi hoppas den uppmärksamme läsaren sjelf skall påträffa.

Såsom en berättelse om sättet för Morgans mord och omständigheterna dervid samt för att visa de ytterligheter, till hvilka medlemmarne uti de hemliga sällskapen kunna gå vid utöfvandet af sin sjelftagna domsrätt, kan likväl denna skrift vara till nytta, och i detta syfte är det, som vi anbefalla den åt allmänheten.

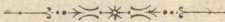
FÖRETAL

Af Dr. JOHN L. EMERY.

Följande bekännelse har blifvit aflagd för mig af HENRY L. VALANCE, hvilken för någon tid innan dess afläggande varit bosatt här. Kallad til hans sjuksäng i egenskap af läkare och inseende det vara min skyldighet att göra honom uppmärksam på den farliga beskaffenheten af den sjukdom, hvarmed han var behäftad, vann jag hans fulla förtroende, och följden deraf blef efterföljande bekännelse, hvilken kommer att sprida ett klart ljus öfver en hemlighetsfull tilldragelse i detta lands brottmålshistoria. Bekännelsen är återgifven med Mr. Valance's egna ord; jag har vid densamma upptecknande tjenstgjort som hans handsekreterare, och jag har den öfvertygelsen, att de uppgifter, som i denna bekännelse framställas, äro fullt pålitliga på grund af en mängd omständigheter af mindre vikt, som dervid ådrogo sig min uppmärksamhet, men hvilka i och för sig sjelfva hade mindre betydhet. Då jag beslöt att utgifva bekännelsen, var min första tanke den att omarbete densamma, men vid närmare eftertanke förekom det mig, att detta knappast skulle varit enligt med författarens önskan, och jag har därför låtit trycka boken efter de första handteckningarne i den form bekännelsen nedskrefs och upplästes för den beklagansvärde man, hvilken aflade densamma. Säsom sådan öfverlemnar jag den därför åt den granskande allmänheten, hvilken utan tvifvel i densamma skall finna mycket af intresse.

Wisconsin den 11 september 1848.

BEKÄNNELSE

AF

HENRY L. VALANCE.

Min sista stund närmar sig, och som denna verdens föremål allt mer försvinna för min själs ögon, känner jag mig nödsakad att, så långt det står i min förmåga, göra den af bön, som hvarje öfverträdare af rättvisans heliga lag är skyldig sina medmenniskor. Det har varit min lott att deltaga i en handling hvars rykte uppfylde hela landet och hvars verkningar ännu i denna dag låta sig förspörjas i detta stora lands politik. Jag syftar på den olycklige WILLIAM MORGANS bortröfvande och afdagatagande, hvilken föll ett offer för några få personers missledda rättskänsla och för hvilkens död alla medlemmarne i ett stort, äradt och ganska gagneligt sällskap af ett uppretadt folk ställes ansvariga. Mitt syfte är nu att aflägga en *fullständig bekännelse* dock icke i den tron, att något godt kan tillskyndas mig sjelf härigenom, utan jag gör det såsom en handling af simpel rättvisa mot andra och för att uttrycka min ånger deröfver, att jag någonsin kunnat deltaga i en så laglös och våldsam handling. Detta är allt, hvad jag kan göra, och då jag fullgör detta, känner jag de mest smärtsamma känslor deröfver, att jag ej kan åstadkomma mera, nämligen att återgifva lifvet åt den mördade, maken åt hustrun och fadren åt de ensamma och hjälplösa barnen.

Det är icke min afsigt att besvära verlden med

en berättelse om mitt lif före den tid, då jag deltog i den oheliga handling, hvilken under de följande åren förgiftade min tillvaro och hvars följer nu trycka tungt på mitt hjerta och bringa mig att darra af fruktan för den stundande domen, hvilken förestår oss alla. Denna känsla af dom upprörer den oskyldige mannens känslor och måste därför vara tusende gånger mera förskräcklig för dem, hvilkas händer äro besudlade med oskyldigt blod. Verlden skule troligen aldrig tacka mig för mitt förtroende, äfven om det visades henne, och måhända tillåta ej mina krafter att gifva ämnet all rättvisa, emedan jag blifvit underrättad, att de sista sandkornen i mitt lifs timglas hålla på att rinna ut.

Må det därför vara nog att säga, att mitt namn är HENRY L. VALANCE, att jag är engelsman till börden och att jag hade den stora lyckan att i samhället tillhöra en klass, för hvilken bildningens höga förmåner alltid stå öppna — förmåner, af hvilka jag begagnade mig i icke ringa grad och hvilka kunde hafva blifvit medel till att göra mig till en aktad medlem i samhället snarare än till dess fiende. Om mina handlingar före mitt deltagande i Morgans mord vill jag icke nämna; jag behöfver blott säga, att jag hade fört ett mycket ostadigt lif och deltagit i en mängd äfventyr, hvilka icke voro egnade att stärka de föreställningar, som jag ursprungligen hade om lifvets heliga värde. Tidsförhållandena från den tid jag blef myndig ända till den tid, då jag kom till Amerika, voro gynnsamma för alla, som älskade ett äfventyrligt lif. Af böjelse älskade jag ett sådant, och det inträffade stundom, att jag i skilda länder fick utföra uppdrag i viktiga händelser, och

det under en ålder, då menniskor i allmänhet icke äro fria från hemmets inflytelser. Jag har sett icke så få af tidehvarfvets beryktade revolutionister, män, hvilka hafva vunnit historisk ryktbarhet, under det de underordnade aktörerna, äfven om de någon gång omtalades, hafva blifvit helt förglömda.

Jag var tjugonio år gammal, då jag kom till Amerika. Detta var år 1822. Jag bodde i Canada, men i hvad del af landet vill jag icke särskildt uppgifva. Mitt lefnadssätt blef der mera stadgadt, och jag var på god väg att blifva så god menniska som de flesta af dem, som vi vanligen påträffa i verlden. Men omständigheter inträffade, hvilka hade till följd, att jag blef ansedd som ett samhällets afskum och betraktades som en fiende af alla, hvilka iakttago förpligtelserna mot samhället, och jag blef äfven å min sida deras fiende. Under några år hade jag varit medlem af frimurarebrödraskapet, inom hvilket jag uppnått den ärofulla graden "Master Mason". Jag drager ej i betänkande att säga, att detta sällskaps inflytande på mig varit godt och att jag aldrig skulle gjort mig skyldig till det förfärliga brott, hvilket gjort mitt lif bittert och förkortat min jordiska tillvaro, derest jag betraktat mina förpligtelser i den anda, som utmärkte sällskapets styrelse och alltid gör sig gällande under dess möten. Jag hörde aldrig hvarken i logen eller af enskilda medlemmar något, som gick ut på att försvara brott. Brödraskapets syfte förklarades alltid vara att befämja det goda bland menniskorna genom att öfva välgörenhet. Det är sant, att den stränga nödvändigheten af att iakttaga våra förpligtelser ofta framhölls, men aldrig yttrades något, som äfven den

mest jesuitiskt sinnade kunde med något skäl tyda till bifall eller rättfärdigande af blodsutgjutelse. Jag säger detta för att rättfärdiga de män, som kommit att lida genom min och några andra missledda mäns dårskap; missledda, säger jag, af nit för ett sällskap, hvilket de tillhörde och för hvars myndighets upp-rätthållande de trodde äfven det mest afskräckande brott vara tillåtet, som en person eller ett sällskap kan tillfogas af sina medmenniskor.

Under försommaren 1826 spred sig det ryktet bland frimurarne, att deras orden var på väg att anfallas af en af dess medlemmar, hvilken af blott begär att tjena penningar vidtog mått och steg att publicera allt som utgjorde dess hemligheter. Det var i Förenta Staterna, som denna skada skulle tillfogas sällskapet, men detta hindrade icke, att stor uppståndelse häröfver äfven r'dde bland frimurarne i Canada och isynnerhet bland dem, som bodde nära den amerikanska gransen, hvilket olyckligtvis råka-de att vara händelsen med mig. Olika meningar yttrades under de samtal, som uppstodo öfver detta ämne. Den ojemförligt största delen var af den åsigten, att Morgan och hans bok skulle behandlas med tyst förakt i det hopp, att världen derigenom skulle falla på den tron, att hon blifvit narrad; man sade, att allt det, som kunde offentliggörås för allmänheten, skulle så litet motsvara dennas förväntan, att derest frimurarne höllo tyst angående boken och icke beslöto dess utgifvares förderf, så skulle snart folket komma till den slutsat-sen, att det blifvit bedraget, och följaktligen till-räckligt straffa mannen, som visat sig trolös i sina förpligtelser. Man bestyrkte detta argument

genom att hänvisa till den ringa vigt man fäst vid föregående afslöjande af frimureriets hemligheter, till hvilka allmänheten helt och hållet vägrat att sätta tro, betviflande att ordens hemligheter bestodo endast uti dess ceremonier, lösensord o. s. v. Andra deremot hade den åsigten, att användandet af litet våld på Morgans frihet skulle rättfärdigas af sakens natur, ehuru de uttryckligen förnekade hvarje böjelse att utgjuta hans blod. De ansågo, att man borde bemäktiga sig honom och hans papper, och jemte det de senare förstördes, skulle han sjelf inspärras, till dess han samtyckte att afstå från alla försök att skada sällskapet genom att blotta dess förhandlingar för de oinvigdas blick. Under tiden skulle brödraskapet sörja för hans familjs uppehälle. De framhöllo såsom stöd för sin åsigt, att utgifvandet af en bok lik den, som sades skola komma från Morgans penna, skulle framkalia helt andra verkningar i Amerika än hvad dylika arbeten hade åstadkommit i Europa; att i en nation, der alla voro läskunniga, skulle troende finnas i tillräckligt antal för att göra boken vinstgivande, och att därför andra förädiska bröder skulle förledas att skriva och utgifva andra böcker i samma ämne, och emot verkningarne deraf kunde tystnaden icke vara någon sköld, utan ordens makt och nytta skulle upphöra att existera och orden sjelf blifva ett föremål för åtlöje bland människorna. Det vore bättre, sade man, att krossa det onda i dess knopp än att utsätta sig för faran af sådana förfärliga följder, som deraf kunde uppstå.

Till denna senare klass räknades jag, men för att göra rättvisa åt mig sjelf och icke mindre åt dem,

som hyste samma åsigtter som jag, är jag pliktig att säga, att vi betraktade hela saken blott teoretiskt. I praktiken bekymrade den oss icke det minsta, emedan vi antogo, att de amerikanske frimurarne, mot hvilka brottet omedelbart skulle komma att begås, voro kompetente att taga hand om förbrytaren. Det är sant, att der voro meddelanden och brevexling mellan logerna i de båda landen rörande denna sak, men vid den tid, hvarom jag talar, hade det aldrig fallit oss in, att vi skulle uppfordras att taga verksam del i denna sak. Hade vi förmodat, att man skulle fordra vårt bistånd i en olaglig och våldsam handling, så hade de flesta af oss ändrat åsigtter och förenat sig med det moderata partiet, ty vi visste, att när det första steget har tagits på brottets väg, så är der ingen trygghet, och att ett misstag ofta leder till tusende andra. Jag är mera noggrann i att berätta om hvad som var de kanadensiske frimurarnes åsigtter med hänsyn till Morgan och hans bok och det under så kritiska omständigheter lämpliga förfaringssättet, emedan precis samma förhållande rådde i New York och emedan de kanadensiske frimurarne af många antagits hafva uppeggat sina amerikanske bröder att antaga och fullfölja våldsamma mått och steg.

Tiden förflöt och vi sporde om Morgans gripande och inneslutande i häkte. Vi underrättades, att Morgan skulle föras till Canada, sättas ombord på ett skepp och sändas till Europa. Detta syntes oss vara en ganska förnuftig operationsplan, så långt detta uttryck kan användas om ett i sig sjelft oriktigt förfarande. Vi togo del i planen, emedan vår medverkan sades vara nödvändig, men vi voro döm-

da till att blifva besvikna, och några af vårt antal tvingades att till sjelfva dragen tömma brottets bågare. Kaptenen på det skepp, hvare Morgan skulle hafva seglat till Europa, dog plötsligt, och intet annat tillfälle yppade sig att på föreslaget sätt landsförvisa honom. Nödvändigheten af att sända Morgan bort i ett skepp, bemannadt af blott frimurare, måste tydligt framstå för hvarje tänkande sinne. Vi kunde icke lita på de oinvigda, icke ens om vi haft medel att muta dem högt, hvilket icke råkade vara händelsen med oss. Ibland så många, till hvilka denna hemlighet måste blifva anförtrödd, skulle någon nästan säkert hafva tillkännagifvit bötröfvandet af en fri amerikansk medborgare; och fruktan härför var så mycket större, som brottet skulle hafva föröfvats af en utländsk monarks undersåtar, mot hvilka amerikanerne naturigen äro misstänksamma. Allt förenade sig att nödga oss uppgifva tanken på att sända Morgan till England, ehuru vi kommo till detta beslut under djup sorg och dystra aningar, hurudant slutet skulle blifva på det olagliga tillvägagående, hvare vi blifvit indragna, mera genom omständigheternas tvång än till följd af något förut hyst uppsåt. Allt det hopp vi numera hyste var, att något annat tillfälle skulle yppa sig under tidens gång att sända Morgan ut ur landet utan att äfventyra sådana faror, som jag uppräknat. Det var ett svagt hopp men icke helt och hållet utan tröst.

Det är från denna tid, som min delaktighet i detta olyckliga företag isynnerhet daterar sig. Ända till den tid, hvarom jag nu talar, hade jag icke haft mera del deri än andra. Men af ett eller annat skäl utvalde de mera vågsamma bland de amerikanske

konspiratörerna, hvilka i sina hjertan beslutat att gå hela den förskräckliga bana de beträdt, om det skulle blifva nödvändigt för deras trygghet att så göra, dessa män, säger jag, utvalde mig och några andra af kanadenserna såsom personer, på hvilka de kunde mest lita i händelse de ville skrida till ytterligheter. De togo oss på ett märkbart sätt in i sitt förtroende, och följden blef en högre grad af förtroelighet än den, som grundade sig på den vanliga föreningen frimurarna emellan. Vi diskuterade saken från alla dess sidor, och mörka och otydliga hänsyftningar på förbrytarens död läto höra sig under våra nattliga rådplägningar. Dessa antogo dock icke annat än en otydlig form, och brottet sjelft skulle hafva blifvit ogjordt, hade vi icke ställt oss sjelfva i en ställning, der en fjäders tyngd var tillräcklig att vända vågskålen emot offret för en oriktig uppfattning af våra frimurare-förbindelser. Omständigheter, i sig sjelfva obetydliga, föranledde Morgans död snarare än hans fortsatta inneslutande eller landsförvisning, som jag nu skall gå att visa.

Morgan hade, såsom hela världen vet, blifvit innesluten i Fort Niagaras magasin. Fästets uppsyningsman var en frimurare och en man, på hvilken vi kunde helt trygt lita, emedan han med hjerta och själ instämt i borthöfningsplanen och var villig att gå så långt som de värsta bland oss i ändamål att hindra Morgans afslöjanden eller att straffa en förräddare, som vi alla höllo Morgan för att vara. Hade han varit ensam der, så skulle allt hafva aflupit så väl, som de mest milda af vårt antal kunde hafva önskat, men hans hustru var hos honom, och det var genom hennes förhållande som vi kände oss nödgade

att tysta honom, hvilken kunde hafva vittnat emot oss, om han lyckats att erhålla sin frihet. Denna kvinna erhöll kunskap om, att någon var olagligen innesluten i fästet, och hon fordrade att blifva under rättad om alla omständigheterna i det företag, hvori vi inlätit oss. Hennes man icke blott vägrade att uppfylla hennes begäran af fruktan, att detta skulle leda till hela sakens upptäckande samt till fängelse och hårdt straff för alla parterna i densamma, utan han sökte äfven tvinga henne till tystnad. Detta emedan hon var en beslutsam kvinna, gjorde naturligtvis saken värre. Tvist följde på tvist och den ena ordvexlingen följde tätt på den andra, till dess hustrun slutligen lemnade sin man och återvände till sin faders hus för att erhålla skydd. Sin fader meddelade hon grunden till de husliga oenigheterna, som ledt till skilsmessa från hennes man. Hans uppmärksamhet väcktes af hennes meddelanden och han beslöt efter noggrant öfvervägande att besöka sin måg och fordra en förklaring öfver dessa hemlighetsfulla omständigheter hellre än att göra en offentlig sak af hvad som, när allt komme omkring, kunde visa sig vara en af dessa svårigheter, som stundom förekomma i det äkta ståndet. Han sade det oakadt ingenting för sin dotter om hvad han ämnade göra, utan gick bort till fästet och t äffade sin måg. Det låg mycket lugn i den senares hållning, då ämnet bragtes på tal, och han sökte att gifva en sådan färg åt sina äktenskapliga tvister, att han skulle, derest han lyckats, hafva fört den frågande på villospår. Men sjelfva hans beteende var tillräckligt att afslöja falskheten i den roll han på ett så oskickligt sätt sökte utföra, och den gamle mannen utforskade

honom så noga, att han nära nog inträngde i enskildheterna af hela förhållandet. Hade han gjort det, huru mycket bättre hade det ej varit för den stackars Morgan, och vidare huru mycket bättre hade det ej varit för hans mördare!

Resultatet af svärfadrens förfrågningar förde till det, att någon olagligen inneslöts i fäster, men hvem denne var eller hvarför han satt fängslad, det kunde han icke utrona. Han sade då till uppsyningsmannen, att han ville gifva honom tjugofyra timmar att derunder lössläppa mannen, och om denne inom den tiden icke skulle hafva blifvit lösgifven, så skulle han taga sin tillflykt till lagliga medel att återställa honom til åtnjutandet af friheten. Det hade varit hans skyldighet att fordra hans omedelbara frigörelse, och denna skyldighet skulle säkerligen blifvit fullgjord, om icke uppsyningsmannen varit så nära beslägtad med honom; hans önskan var att förebygga, att hans släkting skulle lida genom följderna af sitt förhållande, för så vidt denne omsider ville handla i enlighet med rättvisans fordringar. Jag skulle hafva nämt, att uppsyningsmannens svärfader icke var frimurare, och uppsyningsmannen kunde därför icke anförtro honom hvarken fångens namn eller orsaken till dennes inspärrande.

Så snart hans svärfader lemnat honom gick uppsyningsmannen att meddela oss beskaffenheten af det sammanträffande han haft med sin släkting. Han sade oss rätt fram, att någonting måste omedelbart blifva gjort och att om Morgan ej röjdes ur vägen innan nästa morgon, så skulle icke blott vi alla blifva arresterade och hårdt straffade, utan en stark upphetsning skulle äfven framkallas emot orden, och

denna duka under för stormen af den allmänna förbittringen och lida större skada, än den skulle hafva gjort, om Morgans bok hade blifvit publicerad och tillätits passera utan anmärkning. Det behöfdes ej, att han skulle säga oss detta, ty det var sjelfklart för hvarje man i det mörka och uppskakade sällskapet. En lång och allvarlig rådplägning egde rum. Många förslag, hvilka hade till syfte vår fånges förflyttande till någon mera säker förvaringsplats, framtäcktes, diskuterades och förkastades efter hvarandra, ty det var svårt att bestämma ett ställe mindre utsatt för att blifva oroadt än det, som ursprungligen blifvit valdt. Fästet hade från början blifvit valdt, emedan man trodde, att det i högre grad sammanfattade de nödvändiga egenskaperna för ett hemligt fängelse, och likväl hade denna djupt anlagda plan blifvit tillintetgjord af en så simpel och vanlig sak som en kvinnas nyfikenhet! Hvad säkerhet kunde vi hafva, att något annat fängelse skulle visa sig vara en bättre bevarare af sin hemlighet? En sådan säkerhet stod icke att finna, och vi hade framför oss utsigten af en fortsatt fara, en beständig fruktan för upptäckt och straff för att ej tala om faran för vår orden, så länge Morgan lefde. Vår frihet, vår egenom, vårt anseende och den inrättning, å hvars vägnar vi ursprungligen handlade, allt skulle under ganska många år, så syntes det, bero af hvarje kvinnas eller barns godtycke, hvilka kunde råka att vara i närheten af vårt offers förvaringsplats.

Det var, medan vi voro i detta tillstånd af tvifvel och villrådighet, ångrande det förflutna och darande för det tillkommande, som en i vårt sällskap reste sig för att tala. Han var en begrundande och

tystlåten man, i det hela taget, men alltid färdig att handla, när något måste göras, och ibland oss hade han det ryktet om sig, att han haft mera del i Morgans bortröfvande än någon annan af konspiratörerna. "Bröder", sade han med stadig röst, "det är ingen, som nekar att vårt läge är högst kritiskt; men det är det utmärkande hos behjertade och beslutsamma män, att de alltid höja sig öfver de svårigheter, hvilka äro olycksbringande för de svaga och vacklande. Om vi äro fasta och icke låta oss hindras från att fortsätta på den väg, som kan föra oss till räddning, så skall allt ännu ändas väl för oss. Hvad hafva vi att frukta? Jo det, att Morgan må erhålla sin frihet och bringa ned på våra hufvuden lagens hela stränghet och sätta vår orden under den allmänna opinionens bann, hvaremot ingen institution, huru stark den än må vara, kan hålla stånd. Huru skola dessa svårigheter undvikas? För mig synes det klart, att de kunna undgås endast genom att sända Morgan till det förvaringsrum, från hvilket allena ingen möjlighet till flykt finnes, nämligen — *grafven*. Detta kan väl för några bland eder synas såsom ett förskräckligt alternativ, men jag har från början varit beredd härpå såsom det sannolika slutet af denna mans gripande och inspärrande. Icke ligger det heller något så afgjort ondt deri, att vi sålunda göra oss af med honom. Har han ej sjelf intagit en förrädares ställning, och hafva ej både Guds och människors lagar under alla åldrar dömt förrädare att i fullt mått lida straffet? Och hvad är det förräderi, som rigtas endast mot ett land eller en konung, i jämförelse med det, som åsyftar att öfverändakasta en ofantligt stor institution, hvil-

ken samlar i sitt sköte människor från alla land och binder hela människoslägtet tillsammans i ett allmänt brödraskap? Jag säger, att Morgan har dragit öfver sig dödsstraffet och att tillämpningen af detta straff på honom är en rättvis handling och i enlighet med de grundsatser, som råda bland människor i alla samhällsförhållanden. Vår egen trygghet hänvisar äfven på ett dylikt förfarande, och för min person är jag beredvillig att taga full del i att insätta honom i det enda fängelse, som kan gifva oss alla trygghet medan det på samma gång blifver ett rättvist straff för hans förräderi'.

En oförskräckt mans ord äro under tider af villrådighet och pröfning alltid verksamma. De voro så i närvarande fall, och den större delen af sällskapet bortfördes af den djerfve amerikanarens tal. De samtyckte genast genom styrkan af hans skäl och förklarade sin beredvillighet att bistå honom i hvad förfaringssätt han kunde anse vara lämpligt under omständigheterna. Några få voro tysta och hvarken gillade eller förkastade de meningar, som blifvit framställda; och från denna ståndpunkt voro de lika mycket invecklade och lika brottsliga som de, hvilka voro de främsta i begäret att utgjuta blod. Innan vi skildes åt, var Morgans död fullt beslutad, och man öfverenskom att möta på aftönen samma dag för att bestämma *dödssättet*.

På aftonen möttes alla. Flera sätt att affifva vår fånge föreslogos, men det, som slutligen antogs, framställdes af samma man, hvilken haft sådan framgång att öfvertyga oss, att vi skulle skrida till ytterligheter. Vi voro åtta till antalet, och det blef beslutadt, att tre af oss skulle genom lott utväljas att

utföra bödelns roll. Åtta papperslappar anskaffades, af hvilka fem skulle vara oskrifna, medan bokstafven "D" var tecknad på de öfriga. Dessa papperslappar lades i en stor låda, ur hvilken hvarje man i samma ögonblick skulle draga en. Efter dragningen skulle alla skiljas åt utan att se på det papper, som hvar och en höll i sin hand. Så snart vi hade kommit på vissa afstånd från mötesplatsen, skulle lottsedlarne undersökas, och de, som höllo oskrifna sådana, skulle ofördröjligen begifva sig till sina hem, och de, som hade de märkta lottsedlarne, skulle gå till fästet vid midnatten och der taga Morgan afdaga på sådant sätt, som syntes dem mest lämpligt. Lottsedlarne lades i lådan och utdrogos samtidigt, och vi lemnade alla stället i olika rigtningar utan att se på våra papper. Denna handling försiggick så raskt, att jag ej hade tid för eftersinnande, förr än jag befann mig i fria luften och hastigt vandrande till ett ställe, der jag ansåg det vara tryggt för mig att undersöka min lottsedel; men äfven då tänkte jag icke så mycket på den afskyvärda beskaffenheten af det brott, hvori jag var invecklad, som på möjligheten att hafva dragit ett oskrifvet papper, hvilket i sanning skulle hafva varit en vinst för mig. Sedan jag vandrat en mil eller deromkring, och sett att ingen var nära, stannade jag och undersökte min lottsedel, som jag hållit i min knutna hand. Jag studsade tillbaka af förskräckelse, då jag vid den svaga belysningen var i stånd att urskilja den olycksdigra bokstafven, tydligen tecknad på den hvita grunden. Min första tanke var att vända om och fly; men hvarthän skulle jag fly? Skulle icke mina kamrater misstänka orsaken till min frånvaro, och

skulle de icke med hänsyn till sin egen säkerhet finna det nödigt att behandla mig så, som de ämnade behandla Morgan? Var jag icke dessutom bunden af hedern, ja äfven af min ed att fullfölja företaget, så afskyvärdt och olagligt det än var och så förskräckliga dess följder än måtte blifva? Jag hade icke gjort några invändningar mot planen att rödja Morgan ur vägen utan hade gått på, steg för steg med de öfriga konspiratörerna, och var jag icke därför af hedern bunden att fortgå på samma förfärliga väg intill ändan? Underligt som det må synas, men så sällsamt är människosinnet danadt, var den känsla jag mest erfor under detta förskräckliga ögonblick en känsla af blygsel deröfver att jag skulle hafva tänkt på att undandraga mig det förfärliga uppdrag, som jag af slumpen blifvit utsedd att utföra. Hvarje tanke på dess brottslighet försvann i denna känsla, och jag beslöt att genomföra vågstycket med modigt hjerta och stadig hand.

Som stunden för de trennes möte närmade sig, begaf jag mig på väg mot fästet icke utan ett svagt hopp, att de två, som skulle vara förenade med mig såsom bödlar, skulle vara mindre punktliga än jag och att de skulle helt och hållet uraktlåta att infinna sig vid mötet. Men detta hopp öfvergaf mig snart, ty då jag närmade mig fästet, förenade sig med mig två af dem, från hvilka jag så nyligen skilt mig, och då var det som vi märkte, hvilka hade dragit dödssedlarne. Båda dessa män voro amerikanare, och ingen af dem, derom är jag viss, hade mindre lust än jag att taga del i detta göromål. Här visade sig nu likväl intet sken till motsträfvighet, alla af oss handlade vi så som hade vi beslutat oss för utfö-

randet af ett förfärligt uppdrag, hvarifrån ingen tillbakagång fans. Skyndsamt vidtogos anstalter att verkställa domen, om den, som blifvit afkunnad öfver fången, kan kallas så. Mina kamrater begåfvo sig bort att anskaffa en båt, emedan en af dem visste, hvar en sådan lätt kunde fås och emedan det hade blifvit öfverenskommet, att Morgan skulle nedsänkas i Niagara, i det hopp, att han och vårt brott sålunda på en gång skulle begravas under böljorna. Min uppgift blef att gå till magasinet och förkunna Morgan hans öde samt förbereda honom, så pass jag kunde, att möta detsamma.

Då mina medhjelpare i detta brott gått bort, gick jag till magasinet. Vid inträdet fann jag Morgan sofvande, och under några ögonblick stod jag och betraktade honom vid skenet af den lykta, som jag fört med mig. Han var blek och utmärslad och såg ut som en gammal man, ehuru han i verkligheten icke var mycket öfver medelåldern. Icke desto mindre sof han lugnt, och mitt inträdande tycktes ej hafva stört honom. Jag väckte honom sakta, och han rusade hastigt upp och stirrade på mig. Jag var en främling för honom och han begärde hastigt att få veta mitt ärende. "William Morgan," svarade jag, "jag kommer nu till eder i en sorglig pligt, och den är att förbereda eder för eder sista stund på jorden. Det stora brott, hvartill ni gjort eder skyldig, har blifvit vederbörligen undersökt af dem, mot hvilka det blifvit föröfvadt, och dessa, egande både rätt och makt att handla, hafva beslutat att ni måste dö. Det är nu öfver midnatt, och innan morgonrodnaden visar sig, måste ni ej längre vara på jorden. Jag lemnar eder nu, att ni må bereda eder

för den stora förvandling ni måste undergå". Då jag sagt detta stälde jag lyktan på golvet och var på väg att gå ut ur magasinet i den afsigt att ställa mig vid ingången, då Morgan högt kallade mig tillbaka och framkastade en mängd frågor. Han begärde att få veta med hvad rättighet vi dömt honom, hvilka som varit hans domare, om de voro ameriknare eller utlänningar, på hvad sätt han skulle aflifvas jemte många andra frågor af liknande innehåll. Jag svarade honom, att jag ej kommit dit att besvara frågor utan för att delgifva honom hans dom, hvarifrån icke gäfves något vad eller möjlighet till undflykt. Jag tillade, att jag hört det han varit soldat, och att jag sjelf varit det samt att jag hoppades att han ville möta sitt slut som det anstode en man, hvilken burit vapen. Han fäste ingen uppmärksamhet härpå, utan begynte att vrida sina händer och tala om sin hustru och sina barn, af hvilka minnet under denna förskräckliga stund tycktes djupt gripa honom. Hans hustru, sade han, var ung och oerfaren, och hans barn voro helt späda. Hvad skulle det blifva af dem, om han, maken och fadren, rycktes bort, och de till och med förblefvo okunniga om hans öde? Jag försökte att trösta honom i detta afseende genom att försäkra honom, att brödraskapet, hvaraf han varit en ovärdig medlem, och hvilket han sökt att ruinera, allaredan dragit försorg om hans familj, och att den icke skulle komma att lida brist på något. Han började derpå ett förvirradt tal och bad att få veta, om det ej funnes någon möjlighet för honom att undgå sitt öde, och lofvade att öfverlemna alla sina papper, att gå till hvilken trakt i verlden vi måtte sända honom och der bo och

söka att icke hafva någon förbindelse med Amerika samt lefva ett annat lif, än han gjort förut, hvaraf jag förstod, att han ville hålla sina frimurareförpligtelser. Just som jag ämnade svara honom, kommo mina kamrater till dörren af magasinet, hvilken de öppnade och vinkade åt mig att komma till dem, hvilket jag gjorde. De underrättade mig, att de anskaffat en båt och ett antal tunga lod och att allt var färdigt å deras sida, och de begärde veta, om Morgan sjelf vore beredd. Innan jag kunde svara, började Morgan högt ropa likasom i hopp att erhålla hjälp. "Vid Gud!" sade en af oss, "detta måste hämmas, eljes kunna vi ännu alla upptäckas." I det han sade detta inträdde han i magasinet, åtföljd af mig och — — —, samt gående med stora steg bort till Morgan, bad han honom upphöra med det der onyttiga larmet, hvilket icke gagnade honom något, ty dö måste han, om vi äfven nödgades döda honom der han stod. Likasom uppskrämd af häftigheten i detta tilltal, upphörde Morgan att ropa men begynte åter att protestera mot vårt beteende, hvilket han förklarade vara helt och hållet oursäktligt till och med om han brutit sina frimurareförpligtelser, ty frimurare hade ingen rätt att taga lifvet af människor. Han tillsades återigen, att alla invändningar voro gagnlösa, och att han skulle bereda sig till döden, i annat fall finge han dö utan att hafva sökt sin frid. Från detta ögonblick undergick hans förhållande en förändring, liksom hade hans naturliga känsla upprest sig mot det förtryck, hvarför han var föremål. Han blef mera fast och försmådde att ytterligare bönfalla om nåd för sig sjelf, men makens och faderns känslor rörde sig dock starkt inom ho-

nom, och han ödmjukade sig så pass, att han talade till förmån för sin familj. Han bad, att någon beständig utkomst måtte beredas densamma, och framför allt bad han oss att meddela hans öde åt hans hustru. Han begärde, att en af oss skulle skriva ett bref till hans hustru och göra henne bekant med omständigheterna, förbundna med hans död, på det att hennes sinne måtte befrias från ovisshetens qual. Då vi ej sågo något ondt i att göra detta löfte, hvilket vi naturligtvis ej hade i tanken att hålla, förbundo vi oss sjelfva att uppfylla hans begäran och försäkrade honom, att hans familj ej skulle tillåtas lida af fattigdom. Derpå sade vi honom, att vi skulle lemna honom ensam under en halftimme, vid hvilken tids slut vi väntade att finna honom beredd att möta sitt oundvikliga öde. Han endast bugade sig till svar.

Vi drogo oss tillbaka ur rummet och stälde oss nära dörren samt sökte medelst samtal, fördt i en låg ton, förebygga reflexion. Men det var fåfängt; hvarje försök misslyckades, och till slut rådde en dyster tystnad ibland oss, hvilken ingen vågade störa. Huru Morgan tillbragte sin tid, kan jag ej säga. Allt var lugnt som i grafven. Som han var belagd med bojer och handklofvar, kunde han ej röra sig, utan att vi skulle höra honom, och icke det minsta ljud nådde våra öron, hvilka så spändt lyssnade till allt, att jag sannerligen tror det ett löfs fallande ibland oss skulle förmått oss att i förskräckelse rusa upp. Helt sannolikt hängaf han sig åt denna hastiga betraktelse, som alltid framkallas af vissheten om dödens snara annalkande, och hela hans lif med dess blandade taflor af ondt och godt passerade förbi

hans uppskakade fantasi. Måhända bad han icke blott för sig sjelf och sin familj utan äfven för sina mördare. Men jag kan ej dröja vid detta ämne, hvilket ännu efter så lång tid framkallar förskräckliga minnen.

Sedan den bestämda tiden hade gått till ända, inträdde vi åter i magasinet och funno Morgan färdig att mottaga oss. Han gjorde inga föreställningar, visade icke heller något motstånd, och hans uppförande och handlingar utvisade i alla afseenden en man, som stärkt sig att modigt möta en säker undergång. Vi bakbundo hans händer och lade en kaffe i hans mun. En af oss vandrade några famnar förut och åtföljdes af mig sjelf och den andre kamraten, mellan hvilka Morgan gick. Vi höllo hvardera i en af hans armar ofvanför armbågen. En kort stunds vandring förde oss dit, der båten var stäld, och vi stego alla uti densamma. Morgan sattes i fören med mig sjelf vid sidan om sig. Mina kamrater fattade årorna, och båten roddes hastigt ut på floden. Natten var beck mörk, så att vi knapt kunde se en famn framför oss, och därför var tiden förträffligt passande för vårt helvetiska syfte. Då vi kommit till ett ställe, tillräckligt aflägsset från landet, upphörde roddarne med sitt arbete, och nu började min särskilda skyldighet. På botten af båten låg ett antal tunga lod, alla sammanbundna med ett starkt rep, som blifvit stucket genom ringen på hvarje lod, så att de bildade en massa. Från midten af det rep, hvarmed de voro sammanbundna, sträckte sig ett annat rep af lika styrka och några famnar långt. Detta rep tog jag i min hand och fäste det omkring Morgans kropp strax ofvanför

hans höfter, begagnande all min skicklighet att binda det fast, så att det skulle hålla. Derpå bad jag i hviskande ton den olycklige mannen att stå upp, och efter ett ögonblicks tvekan fogade han sig efter min tillsägelse. Han stod nära båtens för, och från hans kropp till loden var repet just långt nog att förekomma någon sträckning, under det han stod upprätt. Jag bad derpå en af mina medhjelpare att biträda mig med att lyfta loden från botten till båtens sida, under det den andre i aktern höll den stadig. Detta skedde, och som Morgan stod med ryggen vänd åt mig och synbarligen skådade ner i vattnet, närmade jag mig honom och gaf honom i ryggen en häftig stöt med mina båda händer. Han föll framåt förande loden med sig, och vattnet slöt sig öfver hela massan. Vi förblefvo stilla under en tid af två eller tre minuter, då mina kamrater utan att säga ett ord återtogo sina säten och rodde båten till det ställe, hvarifrån de tagit den. Vi hoppade då i land och åtskildes, utbytande handtryckningar, utan att säga ett ord.

Jag tog vägen till mitt hem med all skyndsamhet, darrande vid hvarje ljud och fruktande hvarje ögonblick, att jag skulle möta någon, som kunde igenkänna mig oaktadt det svarta mörker, hvori jorden var insvept. Så stor var min fruktan för min personliga säkerhet, att jag icke tänkte på den nedriga handling, hvori jag tagit del, och hvarigenom en medmänniska blifvit beröfvad lifvet och en familj beröfvad sin beskyddare. Det var icke förr än jag utan att sammanträffa med någon lyckats komma in i min sängkammare, som betraktelserna infunno sig; och ifrån den stunden måste jag räkna

början af dessa samvetsqual, hvilka sedan aldrig lemnat mig. Jag kastade mig på min bädd, men sömnen ville icke infinna sig. Jag var i ett tillstånd af nervös uppskakning och begynte erfara gnagningarne af den mask, som aldrig dör, och att känna styrkan af den eld, som aldrig utsläcket. Vid första tecken till dag steg jag upp och gick ut och ströfvade framåt i skogarne, plågad af samvetsagg och förbannande den dårskap, som drifvit mig att söla mina händer i Morgans blod. Jag qvardröjde några dagar i granskapet, men slutligen beslöt jag att gå till Förenta Staterna i ändamål att komma bort ifrån skådeplatsen för mitt brott. Jag begaf mig till den del af New York, der upprettningen mot frimurarne först uppstod, och var en skenbarligen lugn åskådare af de faror, som uppstodo af den djupa och rättvisa förtrytelsen hos ett folk, uppskakadt i sitt innersta hjerta öfver timåndet af ett hemlighetsfullt brott, som hade hånat lagen och hvilket föröfvare tycktes vara lika mycket utom området för vanlig menskelig myndighet, som medlemmarne af den en gång fruktansvärda "Hemliga Domstolen" i Tyskland voro. Jag förblef der en temligen lång tid liksom förtrollad, och jag bevistade icke blott antifrimuraremöten utan äfven många af de rättegångar, som blefvo följden af våldet på Morgan.

Den uppskakade sinnesstämningen hos allmänheten stod i samklang med mina känslor, hvilka icke kunde bringas till ett lugnt tillstånd. Ingen menniska i denna del af verlden kände till den roll jag spelat i mordet på Morgan, ty man kan lätt förstå, att jag ej ville gifva någon del af mitt förtroen-

de, och ingen af dem, som med mig haft del i denna affär, antingen i råd eller handling, bodde nära min dåvarande vistelseort. Båda af mina medbödlar hade inom en ganska kort tid efter den der olycksdigra natten aflägsnat sig från sina hem, och jag har ej heller något skäl att förmoda det någondera af dem någonsin till tredje person meddelade den omständigheten, att jag varit förenad med dem i mordgerningen. Om man skulle fråga, hvarför jag ej lättade mitt hjerta inför frimurarebröder, så är mitt svar det, att jag i första rummet ej trodde mig hafva rätt att göra dem till deltagare i mitt brott, hvilket de genom ett sådant förtroende i en viss betydelse hade blifvit, och då jag såg frimurare, hvilka en lång tid hade trotsat stormen, antingen af samvetsgranna eller egennyttiga skäl lemna och underminera orden, så förekom det mig, att jag skulle blottställa mitt lif genom att skänka någon man mitt förtroende. Varande sålunda nödgad att sluta den rysliga hemligheten inom mitt bröst, blef min tillvaro ytterst eländig, och min helsa aftog så, att jag började frukta, att jag snart skulle framkallas att aflägga räkenskap inför en högre makt än någon jordisk domstol, och för hvilkens pröfning ingen hemlighet kunde döljas. Ehuru mitt lif var en börda, fruktade jag icke dess mindre döden, ty jag kunde icke bringa mitt sinne till den tron, att med grafven kommer tillintetgörrelse och ansvaret slutas. Jag skydde sällskap och tillbringade alla de stunder, som stodo till mitt förfogande, i ensamhet; en förändring hade inträdt i mina tankar och liksom jag i förstone besökte alla offentliga ställen, och folksamlingar voro min förnöjelse, så var numera skogen

bättre för mig än gatan, och närvaron af människor väckte min afsky. Det syntes mig, som om min hemlighet vore känd af alla människor, och att de på för dem goda skäl tillstodde uppskjutandet af mitt vissa straff. Jag kunde icke gå upprätt, icke erhålla ro ej heller finna nöje i någon af dessa selsättningar, med hvilka de oskyldiga fördrifva sina lediga stunder, och jag kunde hafva tilltalats med dessa ord af den största bland skalder:

“.....Hvad är det, som beröfvar dig
Din trefnad, njutning och din goda sömn?
Och hvarför ser du nedåt jorden jemt,
Och störs din ensamhet af bittra qval?
Hvad är, som jagat helsans färg från kind?
Hvad bädar detta dig?.....”

Sedan jag vistats i vestra New York mellan två och tre år, föreföll det mig, att ombyte af omgivning måtte tjena till att befria mitt sinne från den börda, som tyngde det, och jag begaf mig till ett af de nya territorierna, hvarest jag bodde en ansenlig lång tid, sökande tillflykt undan bekymmer och eftertanke uti gränslifvets faror och oro. Men allt var utan gagn. Gå hvart jag ville eller göra hvad jag ville, så var det omöjligt för mig att aflägsna medvetandet om brottet. Om kainsmärket väl icke syntes på mig, så hvilade dock den förste mördarens förbannelse på min själ. Blodfläcken förblef på min hand och kunde icke aftvås. Blodshämnamen tycktes alltid vara i mina spår. Mitt offers invändningar nådde mitt öra under alla stunder och på hvarje ställe. Jag hörde dem i lugnet och under stormen; de hviskade till mig bland gräset på slätterna och genom skogens löf. Hvarken ombyte af

vistelseort eller förändring af sysselsättning bragte mig tröst eller hvil. Det betydde intet, antingen jag var bland folkskaror eller i lugnet af någon skog, hvilken aldrig förr blifvit genomträngd af den civiliserade mannen; hämnarens röst ljöd beständigt i mitt öra och lärde mig förstå sanningen af det ordet, att ofärd skall förfölja våldsverkaren.

Jag irrade omkring i nordvestern under många år. Om rikedomar hade varit mitt mål, så skulle jag hafva lyckats förvärfva dem, ty mer än ett tillfälle till stor verldslig förkofran stod mig till buds liksom för att håna mig med åsynen af ting, som tillskyndade andra människor så mycket förnöjelse, men hvilka för min afundssjuka syn ej kunde vara annat än värdelösa. Jag kunde icke uthärda länge på ett ställe, utan kände mig dömd att irra hit och dit på jordens yta, en orolig ande, hvilken är förmenad åtnjutandet af allt det, som människor hålla kärt. Det har varit tider, då jag tänkte på sjelfmord såsom det bästa medlet att *fly ifrån mig sjelf*, men från sjelfmord har jag afhållits af fruktan för någonting efter döden, hvilket "gör oss alla till fega stackare." Men det är omöjligt för någon mänsklig styrka att för alltid uthärda det lidande, som fallit på min lott att erfara; och nu många år efter föröfvandet af det brott, som förstört min frid, långt från det land, der jag föddes, ibland fränlingar och just vid civilisationens yttersta gräns finner jag döden sluta mig i sin kalla famn. Ehuru jag ej kan annat än rysa vid hans vidröring och frukta hvad som måste följa på hans seger öfver mig, blifver dock mitt slut för mig sjelf en befrielse.

Jag har aflagt denna bekännelse, i det hopp att godt må härflyta deraf och för att befria mitt sinne från en börda, hvarunder det länge har tryckts. Jag har sökt att vara enkel och rättfram i min berättelse och har icke sökt att uppjaga läsarens inbillning. Om jag ej har infört namnen på andra personer uti min framställning af en tilldragelse, som en gång var af nog betydelse att uppskaka en nation, så är det därför, att jag icke önskat uppväcka fördom mot dem, som voro förbundna med mina kamrater, men hvilka ej voro delaktiga i deras brottsliga handlingar. Huruvida min berättelse skall hafva någon verkan på det allmänna tänkesättet, vet jag icke, ej heller bekymrar jag mig derom. Nu, då år hafva förflutit sedan Morgans bortröfvande och mord, äro människorna i stånd att bilda sig ett rätt omdöme rörande detta stora brott, och i sin dom förblanda de ej längre blindt de oskyldiga med de skyldiga.

Jag har slutat. Läsare, haf medlidande med mig och kom ihåg, att du ej blifvit frestad såsom jag blef. Brottslig som jag är, är jag äfven en ångerfull botgörare och har blifvit nödgad att tillbringa mitt lif liksom i en galge, som jag sjelf upp-
rest.

UTDRAG UR ETT FRIMURAREFÖREDRAG.

W. F. Brainard framställde inför Union Lodge i New London, Conn., den 24 juni 1825 denna fråga: "Hvad är frimureriet nu? Det är mäktigt. Det omfattar män af rang, förmögenhet, embete och talanger, med makt och utan makt, och det på nästan hvarje plats, der makt är af någon betydighet; och det omfattar bland andra klasser i samhället ned till de lägsta, uti ett stort antal, verksamma män, förenade tillsammans och i stånd att ledas genom andras bemödanden, så att de bilda *en samverkande makt öfver hela den civiliserade världen*. Dessutom äro de, med medel att känna hvarandra och medel att dölja sig och medel att samverka, fördelade på predikstolen, i lagstiftningssalen, vid domarbordet, i hvarje affärsförsamling, i hvarje lustparti, i hvarje regeringsföretag, i hvarje familjekrets; i fred och i krig, bland fiender och vänner, på ett ställe såväl som på ett annat; så mäktigt är det verkligen i denna tid, att det fruktar ingenting af våldsamt, vare sig offentligt eller enskildt, ty det har hvarje medel att i tid veta derom för att motverka, besegra och straffa densamma."

Blef icke detta skräfvel bestyrkt det följande året genom bortröfvandet och mördandet af William Morgan?

